

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové správní věci žalobců **a) P. A.**, narozeného dne ..., **b) J. A.**, narozené dne ..., **c) nezletilé K. A.**, narozené dne ..., všech státních příslušníků Ruské federace, všech bytem v P. 9, S. 1379, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 14. 5. 2015, č. j. MV-34006-5/VS-2015

t a k t o:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobci se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhali přezkoumání a zrušení rozhodnutí ministra vnitra ze dne 14. 5. 2015, jímž byl zamítnut rozklad žalobců a potvrzeno rozhodnutí Odboru veřejné zprávy Ministerstva vnitra ze dne 21. 1. 2015, č. j.: VS-1629/835.3/2-2004. Uvedenými rozhodnutími bylo pravomocně rozhodnuto o tom, že správní orgány nevyhověly podle ustanovení § 7 odstavec 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 40/1993 Sb.“), žádosti žalobců o udělení státního občanství České republiky.

Žalobci v podané žalobě namítli, že ze strany Ministerstva vnitra (dále též „správní orgán I. stupně“) došlo k porušení základních zásad správního řízení, překročení procesních limitů a nebylo přihlédnuto ke konkrétní situaci žalobců. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně není absolutně patrné, na základě jakých skutečností a úvah dospěl správní

orgán ke svým pochybnostem a úvaze, že v případě žalobců je nesoulad mezi zájmem veřejným a soukromým. Jedná se pouze o čistě formální konstatování, správní orgán se situací žalobců podrobně nezabýval a neuvedl, co konkrétně jej k jeho negativnímu závěru vedlo. Z tohoto důvodu je rozhodnutí správního orgánu I. stupně podle názoru žalobců nepřezkoumatelné.

Ministr vnitra podle názoru žalobců v řízení o rozkladu pouze převzal tvrzení prvoinstančního správního orgánu bez toho, aby se případem blíže zabýval a zkoumal ho. Jeho tvrzení v odůvodnění rozhodnutí jsou obecná a neopírají se o konkrétní fakta a důkazy. Například ministr vnitra neuvedl přesně, co jej vedlo k úvaze o tom, že napadené rozhodnutí neshledal neodůvodněným, že nebylo učiněno v rozporu se zákonem a na základě jakých okolností k tomuto závěru ministr dospěl.

Žalobci v podané žalobě uvedli, že žalobce P. A. pobývá v České republice od roku 2000, druhá žalobkyně J. A. od roku 2001 a třetí žalobkyně se na území České republiky již narodila. Rodina po celou dobu pobytu plní veškeré povinnosti, které jí z pobytového statusu vyplývají, je ekonomicky soběstačná, zajímá se o českou kulturu a historii a mezi českými občany má celou řadu přátel. Českou republiku rodina považuje za svůj domov a právě silné vazby k ní vedly k podání žádosti o české státní občanství. Starší dcera K. A., narozená dne ..., nabyla státní občanství České republiky prohlášením. V případě žalobců došlo k maximálnímu naplnění obsahových atributů celkové integrace z hlediska rodinného, společenského i pracovního. Fakt, že jde o vysoký stupeň začlenění do české společnosti, potvrdil i sám ministr vnitra v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, což v kontextu jeho zamítavého rozhodnutí vyznívá paradoxně.

Žalobci v podané žalobě poukázali na to, že jsou si plně vědomi skutečnosti, že na udělení českého státního občanství není právní nárok. Pokud jde však o správní uvážení a diskreční pravomoc právního orgánu, ta je podle názoru žalobců omezena tím, že při rozhodování musí správní orgán postupovat v souladu se zásadami správního řízení a tím, že na každý případ je třeba nahlížet individuálně. Správní uvážení dále nemůže překračovat limity procesní a správní orgán má povinnost dodržovat principy, jako je např. princip legitimního očekávání a další. Správní orgán se musí zabývat všemi hledisky, které zákon v konkrétním případě jako premisy volné úvahy stanoví, opatřit si zatím účelem potřebné důkazní prostředky, provést jimi důkazy, z těchto důkazů vyvodit skutková právní zjištění a poté volným správním uvážením při respektování smyslu a účelu zákona a mezí, které zákon stanoví, dospět při dodržení pravidel logického vyvozování k adekvátnímu rozhodnutí. Správní orgán I. stupně pochybil, neboť z jeho velmi stručného odůvodnění rozhodnutí není možné dovodit, na základě jakých úvah ke svému negativnímu rozhodnutí dospěl. Ze stejného důvodu pak došlo k pochybení ze strany ministra vnitra, který pouze obecně uvedl, že ze strany ministerstva nedošlo k pochybení a ministerstvo dbalo, aby rozhodnutí o žádosti bylo v souladu s veřejným zájmem a odpovídalo okolnostem daného případu. Z odůvodnění rozhodnutí ministra však nevyplývá, jaké úvahy ho k tomuto závěru vedly. Z tohoto důvodu žalobci namítají, že i rozhodnutí ministra vnitra je nepřezkoumatelné.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě sdělil, že trvá na zamítavém rozhodnutí o rozkladu ministra vnitra a jemu předcházejícího rozhodnutí ministerstva vnitra, přičemž na jejich odůvodnění v plném rozsahu odkázal.

Ze spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním úřadem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Na základě společné žádosti žalobců, do které bylo zahrnuto i nezletilé dítě, bylo zahájeno správní řízení ve věci udělení státního občanství České republiky. Žadatelé uzavřeli manželství v S. dne ..., z manželství se narodily dvě děti – K. A. dne ... v P., která byla zahrnuta do společné žádosti rodičů o udělení státního občanství České republiky, a K. A., narozená dne ... v S., která nabyla státního občanství České republiky dne 30. 7. 2014 prohlášením podle § 37 a § 73 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých dalších zákonů, které učinila na Úřadu městské části Praha 14. Žadatelé a jejich nezletilá dcera K. jsou státními občany Ruska.

V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že dospělí žadatelé splňují podmínky stanovené ustanovením § 7 odst. 1 písm. a), c), d), a e) zákona č. 40/1993 Sb., neboť mají ke dni podání žádosti povolen trvalý pobyt na území České republiky více než pět let a převážně se zde zdržují, nebyli v posledních pěti letech pravomocně odsouzeni pro úmyslný trestní čin, prokázali požadovanou znalost českého jazyka a nebylo jim prokázáno porušení § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb. Správní orgán dovodil, že po nezletilé žadatelce se splnění uvedených podmínek s ohledem na její věk nevyžaduje.

Ministerstvo vnitra přes uvedená zjištění rozhodla rozhodnutím ze dne 21. 1. 2015, č. j. VS-1629/835.3/2-2014 tak, že žádosti jmenovaných o udělení státního občanství České republiky se nevyhovuje. V odůvodnění zamítavého rozhodnutí ministerstvo uvedlo, že v řízení o žádosti je povinností správního orgánu přijít s řešením, o němž nejsou důvodné pochybnosti a jehož přijetím nevzniknou nedůvodné rozdíly při posuzování shodných či podobných případů. Ministerstvo vnitra se tak rozhoduje v režimu naplnění soukromého zájmu žadatelů na udělení státního občanství České republiky a veřejného zájmu na zjištění skutečného vztahu žadatelů k České republice. V případě, že zůstává pochybnost o tom, že oba uvedené zájmy nejsou v souladu, žádosti nevyhoví ani za předpokladu, že žadatelé všechny podmínky stanovené k udělení státního občanství České republiky v době rozhodování o žádosti splňují.

Podle názoru ministerstva je vnitřní záležitosti každého státu, jakým způsobem upraví ve svém právním řádu způsoby nabývání a pozbývání státního občanství a je věcí každého státu určit podle vlastního práva, kdo jsou jeho občané.

Proti zamítavému rozhodnutí podali žadatelé včasné rozklad, a v němž vyjádřili nesouhlas se závěry ministerstva vnitra ani s postupem, podle něž ministerstvo dalo přednost veřejnému zájmu a pochybnostem o tom, že oba definované zájmy nejsou v souladu. Podle názoru žadatelů bylo rozhodnutím ministerstva vnitra vydáno na nesprávném zhodnocení provedených důkazů, na nesprávných skutkových závěrech a na nesprávném právním posouzení věci.

O podaném rozkladu rozhodl ministr vnitra České republiky žalobou napadením rozhodnutím, jímž rozklad zamítl s odůvodněním, že jednotlivé námitky v rozkladu ministr neshledal důvodnými, zdůraznil, že udělení státního občanství České republiky na žádost fyzické osoby (cizince) je výrazem svrchované státní suverenity a není pochyb o tom, že každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou cizinci nabýt jeho státní občanství a je zcela ve sféře volného uvážení dotčeného státu, zda cizinci státní občanství

udělit či nikoliv. V závěru svého odůvodnění svého rozhodnutí ministr vyjádřil, že je nutno vzít především do úvahy, že státní občanství je považováno za pevný, úzký a trvalý vztah mezi tím kterým žadatelem a Českou republikou. Musí zde proto existovat opravdové vzájemné spojení zájmů spolu s existencí vzájemných práv a povinností. Ministerstvo vnitra v případě zvažování obou výše uvedených zájmů ve vzájemné souvislosti dalo přednost veřejnému zájmu, pokud zde zůstala pochybnost o tom, že oba uvedené zájmy nejsou v souladu, a proto žádosti oprávněně nevyhovělo.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními orgány obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě. Při přezkoumání vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“). Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků řízení nepožádal výslovně o nařízení ústního jednání, vyjádřili tím žalobci i žalovaný svůj souhlas se zamýšleným postupem soudu rozhodnou ve věci samé bez nařízení ústního jednání. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze postupoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval. Věc soud posoudil takto:

Žalobci se podanou žalobou domáhali přezkoumání a zrušení rozhodnutí ministra vnitra, jímž bylo pravomocně rozhodnuto o neudělení státního občanství České republiky žalobcům.

Podle ustanovení § 7 odstavec 1 písm. e) zákona o státním občanství lze státní občanství České republiky na žádost udělit fyzické osobě, která (mimo jiné) plní povinnosti vyplývající z ustanovení zvláštního právního předpisu upravujícího pobyt a vstup cizinců na území České republiky, povinnosti vyplývající ze zvláštních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění, sociální zabezpečení, důchodové pojištění, daně, odvody a poplatky.

Žalobci v podané žalobě především namítli, že ze strany správního orgánu I. stupně došlo k porušení základních zásad správního řízení, překročení procesních limitů a nebylo přihlédnuto ke konkrétní situaci žalobců, protože z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně není absolutně patrné, na základě jakých skutečností a úvah dospěl správní orgán ke svým pochybnostem a úvaze, že v případě žalobců je nesoulad mezi zájmem veřejným a soukromým. Jedná se pouze o čistě formální konstatování, správní orgán se situací žalobců podrobně nezabýval a neuvedl, co konkrétně jej k jeho negativnímu závěru vedlo. Z tohoto důvodu je rozhodnutí správního orgánu I. stupně podle názoru žalobců nepřezkoumatelné. Pokud jde o žalobou napadené rozhodnutí, ministr vnitra podle názoru žalobců v řízení o rozkladu pouze převzal tvrzení prvoinstančního správního orgánu bez toho, aby se případem blíže zabýval a zkoumal ho. Jeho tvrzení v odůvodnění rozhodnutí jsou obecná a neopírají se o konkrétní fakta a důkazy, když ministr neuvedl přesně, co jej vedlo k úvaze o tom, že napadené rozhodnutí neshledal neodůvodněným, že nebylo učiněno v rozporu se zákonem a na základě jakých okolností k tomuto závěru ministr dospěl.

Uvedenou argumentaci žalobců lze shrnout tak, že žalobci brojí proti způsobu, jakým se správní orgány obou stupňů vypořádaly s odůvodněním svých rozhodnutí, respektive proti závěrům jejich správního uvážení o tom, zda jsou v posuzované věci splněny podmínky pro udělení státního občanství žalobcům.

K uvedené námitce soud předesílá, že odborná literatura (např. Právníký slovník, autoři Hendrych D., Bělina M., Fiala J., Šámal P., Šturma P., Štenglová I., nakladatelství C. H. BECK, 3.vydání, 2009) uvádí, že správní uvážení (též diskreční pravomoc správních orgánů), je možné tehdy, když zákon poskytuje volný prostor k rozhodování v hranicích, které stanoví. Tento prostor bývá vyjádřen různě, například alternativními možnostmi rozhodnutí s tím, že je na úvaze správního orgánu, jak s těmito možnostmi naloží, nebo určitou formulací (slovním obratem „může“) a podobně. V moderním právním státě je odmítána možnost neomezené volné úvahy. K tomuto je dále třeba poukázat na již vícekrát opakované stanovisko Nejvyššího správního soudu (například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5A 139/2002 – 46, nebo rozsudek téhož soudu ze dne 13. 3. 2008, č. j. 5As 51/2007 – 105, oba dostupné na www.nssoud.cz), podle něž úkolem soudu není nahradit správní orgán v jeho odborné dozorové kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, respektive zda řádně a úplně zjistil skutkový stav, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem.

Pokud tedy žalobce v podané žalobě namítal, že správní uvážení, uplatněné správním úřadem v napadeném rozhodnutí, není racionálním rozbořem celé situace a nepřihlíží k daným okolnostem, pak je z výše uvedeného zřejmé, že Městský soud v Praze mohl namítanou skutečnost hodnotit „pouze“ z hlediska splnění všech zákonem stanovených požadavků na rozhodování správního orgánu (žalovaného), nikoli však již v rámci kompetence správního uvážení, která plně přísluší pouze a jen rozhodujícímu správnímu orgánu (žalovanému). S ohledem na výše uvedené - po pečlivém uvážení a zhodnocení napadeného rozhodnutí - Městský soud v Praze dospěl k názoru, že žalovaný se ve svém rozhodnutí řádně vypořádal se všemi okolnostmi, které žalobce ve svém rozkladu namítal a uplatňoval, respektive že v napadeném rozhodnutí řádně a úplně zjistil skutkový stav a svým rozhodnutím nijak nevybočil právě z mezí a hledisek, které zákon o státním občanství upravuje při hodnocení žádostí cizinců o udělení státního občanství. Žalovaný správně přezkoumal dosavadní průběh řízení se zohledněním všech relevantních skutečností a s přihlédnutím k daným zcela konkrétním a žalobcem opakovaně uváděným okolnostem tohoto konkrétního řízení rozhodl v rámci svých rozhodovacích pravomocí.

Stát prostřednictvím svých orgánů rozhoduje na základě volné správní úvahy, zda cizinci státní občanství udělí či nikoliv. I v případě volného správního uvážení však správní orgán musí respektovat stanovené procesní postupy a základní právní principy správního rozhodování a jeho rozhodnutí musí být přezkoumatelné, aby byla vyloučena libovůle při rozhodovací činnosti správního orgánu. Správní rozhodnutí, které bylo učiněno na základě volného správního uvážení, soud přezkoumává pouze z toho hlediska, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo je nezneužil (ustanovení § 78 odstavec 1 s. ř. s.). Jde-li - jako je tomu v daném případě - o zcela volné uvážení správního orgánu jako představitele suverénního státu, je třeba za meze správního uvážení považovat smysl a účel zákona o státním občanství a posoudit, zda správní uvážení je v konkrétním případě logickým vyústěním řádného hodnocení skutkových zjištění.

Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích ze dne 4. 2. 2006, č. j. 2As 31/2005 - 78, a ze dne 20. 8. 2009, č. j. 5As 39/2009 - 81, dostupných na www.nssoud.cz, i když správní orgán rozhoduje na základě volné správní úvahy, musí být jeho rozhodnutí přezkoumatelné a musí být zřejmé, že z mezí a hledisek správního uvážení nevybočil. Správní

orgán zejména nesmí z textu ustanovení § 7 odstavec 1 zákona č. 40/1993 Sb. dovozovat, že k podmínkám zde uvedeným může připojovat podmínky další, v textu zákona neuvedené, jak by vyplývalo z doslovného chápání významu slova „lze“. Takové volné rozšiřování podmínek udělení státního občanství by právě bylo libovůlí. Výčet v citovaném ustanovení považuje soud za taxativní; rozšířit jej lze jen na základě jiného výslovného zákonného ustanovení, za jaké lze považovat například zohlednění bezpečnostních zájmů státu, které je žalovanému uloženo v ustanovení § 10 odstavec 3 citovaného zákona.

Městský soud v Praze proto nemohl přisvědčit názoru žalobce, že žalovaný nepřihlédl ke konkrétním okolnostem případu, když z napadeného rozhodnutí zcela jednoznačně, určitě a srozumitelně vyplývají úvahy žalovaného, týkající se všech relevantních okolností včetně odůvodnění toho, proč žádosti žalobců vyhověno nebylo. Odůvodnění napadeného rozhodnutí v části, v níž ministr vyjádřil, že je nutno vzít především do úvahy, že státní občanství je považováno za pevný, úzký a trvalý vztah mezi tím kterým žadatelem a Českou republikou, považuje soud za zcela adekvátní, dostatečně určité, srozumitelné a přezkoumatelné. Ministr zcela jednoznačně poukázal na to, že zde musí především existovat opravdové vzájemné spojení zájmů spolu s existencí vzájemných práv a povinností žadatele a České republiky, a pokud jde o konkrétní případ žalobců, ministerstvo v případě zvažování obou uvedených zájmů ve vzájemné souvislosti dalo přednost veřejnému zájmu, pokud zde zůstala pochybnost o tom, že oba uvedené zájmy nejsou v souladu, a proto žádosti oprávněně nevyhovělo.

Ani další žalobní argumentace žalobců, týkající se splnění všech podmínek pro přiznání státního občanství, nemohla způsobit změnu názoru soudu na důvodnost podané žaloby, neboť - jak si jsou žalobci samotní podle obsahu žaloby nepochybně dobře vědomi - na udělení státního občanství není žádný nárok, a to ani za předpokladu splnění všech zákonných podmínek. Je tomu tak proto, že z dikce zákona (který uvádí, že státní občanství při splnění zákonem stanovených požadavků udělit „lze“) jednoznačně vyplývá, že státní občanství uděleno být nemusí i přes splnění všech zákonných požadavků. Žalobci se tedy mýlí, pokud se domnívají, že splnění ostatních zákonných podmínek pro udělení státního občanství postačuje anebo žalovaného k udělení občanství přímo zavazuje.

Koncepce právní úpravy státního občanství vychází z principu suverenity státní moci a je výsostným právem státu určovat podmínky, za kterých se nabývá a pozbývá státní občanství. Ani v případě splnění všech zákonných podmínek pro udělení státního občanství (ustanovení § 7 odstavec 1 zákona o státním občanství) nemusí být žádosti o udělení státního občanství České republiky vyhověno. Stát prostřednictvím svých orgánů rozhoduje na základě zcela volné správní úvahy, zda cizinci státní občanství udělí či nikoliv. I v případě volného správního uvážení však správní orgán musí respektovat stanovené procesní postupy a základní právní principy správního rozhodování a jeho rozhodnutí musí být přezkoumatelné, aby byla vyloučena libovůle při rozhodovací činnosti správního orgánu. Správní rozhodnutí, které bylo učiněno na základě volného správního uvážení, soud přezkouvává pouze z hlediska, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo je nezneužil (ustanovení § 78 odstavec 1 s. ř. s.). Jde-li, jako je tomu v daném případě, o zcela volné uvážení správního orgánu jako představitele suverénního státu, je třeba za meze správního uvážení považovat smysl a účel zákona o státním občanství a posoudit, zda správní uvážení je v konkrétním případě logickým vyústěním řádného hodnocení skutkových zjištění.

Z odůvodnění rozhodnutí obou správních orgánů je zřejmé, že správní orgány se žádostí žalobců podrobně zabývaly, náležitě zjistily skutečný stav věci a provedené důkazy dostatečně zhodnotily. Městský soud v Praze neshledal v posuzované věci důvody pro závěr o

překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení nebo pro závěr o zneužití správního uvážení, jak je formuloval Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 4. 5. 2006, č. j. 2As 31/2005 – 78, www.nssoud.cz. Důvody, pro které nebylo žádosti žalobce o udělení státního občanství vyhověno, jsou z odůvodnění rozhodnutí obou správních orgánů zřejmé a soud je považuje za dostatečné pro závěr, že správní orgány nerozhodovaly na základě libovůle a při svém rozhodování nepřekročily zákonem stanovené meze správního uvážení ani správní uvážení nezneužily. Nadto ministr v závěru odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí o rozkladu zcela důvodně a správně poukázal na to, že status trvalého pobytu rodině žalobců naprosto dostatečným způsobem zajišťuje adekvátní podmínky pro život na území České republiky a soud se s tímto závěrem bezesbytku ztotožňuje.

Městský soud v Praze z výše uvedených důvodů neshledal žalobní námitky důvodnými a nezjistil ani žádné vady řízení, které by měly za následek nezákonnost či věcnou nesprávnost napadeného rozhodnutí při jeho zkoumání soudem z úřední povinnosti. Na základě výše uvedeného odůvodnění Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně a proto ji postupem podle ustanovení § 78 odstavec 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odstavec 1 s. ř. s., podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odstavec 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 25. srpna 2016

JUDr. Hana Veberová,
předsedkyně senátu